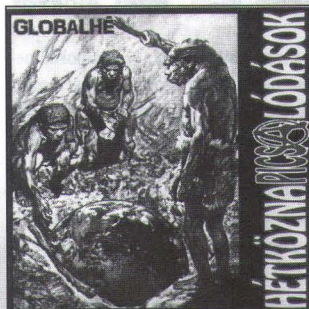

HétköznaPI CSAlódások: Globalhé

Taifuu Records

Addig kavart, addig vagdalkozott a HétköznaPI CSAlódások a magyar punk kissé egyhangú és kopár mezején, amíg sikerült némi szint és életet vinnie ebbe az egyre inkább egy giccses, turistáknak készült mázsolmányra emlékeztető valamibe, amit egyesek nem állnának punknak nevezni.

Meg lehet sértődni, de ez mit sem változtat azon, hogy erre felé az ide sorolt zenekaroknak, azon túl, hogy ideális háttérzenét szolgáltatnak a péntek esti lerészegedéshez, vajmi kevés közülük van a punkhoz. A forma és a külsőségek lassan rátelepedtek a tartalomra és szépen elhallgattatták azt.

Szó sincs persze arról, hogy olyan nagyon meg kéne hatódnia az új HétköznaPI CSAlódások lemeztől, de az már elsőre világos, hogy itt az átlagnál valamivel többről lesz szó.

A támadás ezúttal is balról jön, méghozzá nagyon balról, de vak az, aki nem látja, hogy a morzsák nem lesznek elég kielégítőek mindenkinek. Szó sincs azonban újraosztásról vagy központi irányításról. A zenekar csupán a tökefelhalmozásnak ezt a mai formáját bírálja és némi életet szeretne a maga és a hasonzorúé számára.

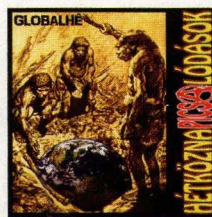
Furcsa nyelv azonban ez a magyar. Minden műfaj ugyanis kitermeli a maga zászlóvivőit. Ami a kemény rockban Lukács László, a rapben Pajor Tamás, a popban Geszti Péter, az a punkban Megyeri Ferenc. Minden túlzás nélkül állíthatom, hogy tőle származnak a honi punk legjobb sorai. Szövegei nyersekek, egyenesek és tömörek, de ugyanakkor frapársnak is. Azt korábról már megszokhattuk tőle, hogy előszeretettel nyúl egy-egy klasszikus - legutóbb Ginsberg és József Attila - soraihoz és azokat beépíti saját szövegeibe. Ez most sincs másként. Hol József Attila: Tömeg című verse villan be a Brutális Majális című dalba, hol Radnótiára hivatkozik. A térképen egy hullafolt, valakinek egyszer a szülőföldje volt -, de a legnyitabban Petőfi Sándor szellemét (és sorait) idézi meg a Most

Adjatok! című számban. Egyesek talán nem tartják helyesnek a magyar irodalom legnagyobbjainak ilyen célra való felhasználását, de szerintem nem nagyobb tiszteletlenség, mint jobboldali dzsembőrin Petőfit idézni. Ez persze nem azt jelenti, hogy mostantól szabad a vásár, de az mindenképpen elgondolkodtató, hogy miért énekel egy punk arról, hogy "Most adjatok, amíg kér a nép! Szabadság, egyenlőség, testvériség!" Persze ez így egy kicsit demagógnak tűnhet, a lemezt azonban nem csak izzó forradalmi hevületet fonja át. Szellemes kiszólások szinte majdnem minden számban akadnak, melyek általában be is találhatnak, legtöbbször a konszolidált kispolgári oldalon. De belemar Megyeri a saját fajtájába is a Tankok helyett punkok című számban. A Valóság Show-ról, a Terror Plázáról, az Európai Unióról vagy az orosz kommandóról pedig ne is beszéljek. Zeneileg pedig végképp nincs mitől meghatódnia. Megszólal ugyan az album rendesen, ráadásul meg is cifrázzák néhol egy kis hegedűbetéttel meg harmonikával, de ez még mindig csak a rezervátum keretein belül adható el. Gyanítom, nem is akartak sokkal többet. Mindenesetre ezúttal is sikerült neki némi dallamosságot úgy belevinni a zenébe, hogy attól az nem vált nyúlóssá.

A meglejtő jellegű hallgatónak ajánlom az alábbi sorokat: "Fiacskám - így szólt az Úr - ne légy ostoba! A bűnösnek megbocsátok, de a hülyéknek soha!"

51'20"

rakk

★★★★ HétköznaPI CSAlódások Globalhé

Taifuu Records

51 perc 16 szám

A segről lassan mindenkinek a Blikkben körülrajzolt Sissi hátsója jut eszébe, pedig a PICSA becenevű baranyai illegális sejt tagjai olyan seggekkel rendelkeznek, melyekről azt mondhatjuk, hogy keményebbek, hangosabbak és többet mondanak a való világról, mint a „vörös démon” fara. A Globalhé című kiáltvány többek közt arra is figyelmeztet, hogy megváltoztak a radikális baloldal eszközei. Már nem az utca a fegyverük, hanem a gitár, ami azért is jó, mert több rajta a fogás. 2003-ban erre felé ilyen a punk. Melodikus, számos

www.taifuu.hu/picsa/114.oldal

vendégmotívumot, skát, balkáni népzénet beemelő, választékos rock and roll. A kiindulópont persze még mindig az Auróra, az Exploited és a Dead Kennedys, de a „segg-fejek” annyi mintát idéznek meg, hogy a termék mégsem tűnik lejárt szavatosságúnak. A PICSA radikalizmusa nem minden esetben szimpatikus. Például nem értem, hogy miért kell az Andrásy utat Szarházi útnak hívni, még ha ott van a „Terror Pláza” is. Ez a szöveg zavaros lesz, nem derül ki, hogy a múzeum kritikája akar lenni, vagy a „fitness bajnok divatmajmokról” szól. Valójában az egész dal a cicababás plázáról zengedez, de a refrén mégis a nyilas pribékeket és az AVÓ-s állatokat idézi meg. Tetszik az osztályharcos mentalitás, ugyanakkor a karvalyotke emlegetése nem éppen baloldali gesztus.

A Globalhé talán a legváltozatosabb magyar punklemez, trombi-

CD 03 12 | 04 01

tával, brácsával, hegedűvel, harmonikával felvértezve. Kellems délvideki íze van ennek a részint jugo-punkos cuccnak, így rokonítható a CPg-vel is. Az album legnagyobb erénye a dallamosságában rejlik, bármelyik számukból sláger lehetne, nyilván részint ez is a magyarázata, hogy a fiúk nemcsak Baranyában, de az egész országban kultikus státuszba kerültek. Összességében azt mondhatjuk, hogy ha egy banda úgy játssza a punkot, ahogy azt a HétköznaPI CSAlódások teszi, akkor a punkról kiállított diagnózist érvényteleníthetjük, mert a műfaj nem halott. P.Z.